

De nacht van de keuze

Vier harde klappen op de voordeur.

Maya's hart staat even stil.

Dit was hún voordeur.

Op het bed onder haar hoort ze Carlos naar adem happen.

Haar andere zes broers schieten overeind.

En er klinkt een gil. Hard en schel door de nacht.

Dat is haar moeder...

Maya heeft haar weleens vaker horen gillen, zoals die keer toen Luis uit de boom viel tijdens het klimmen en een paar tellen lang knock-out was.

Maar deze gil is nog veel harder.

Er wordt nog viermaal op de voordeur geklopt. Vier doffe bonzen.

Hun moeder moet opendoen, anders krijgt ze een boete. Die is zo hoog dat ze het nooit zal kunnen betalen.

Dat doet de koning van Terwin expres.

Op die manier doet elke moeder uiteindelijk open.

Ook Maya's moeder.

Maya hoort voetstappen naar de deur gaan en het slot wordt eraf gehaald.

'Hij komt voor mij,' fluistert Luis. 'Ik weet het zeker.'

'Echt niet,' zegt Benjamin. 'Hij komt voor mij!'

'Ík mag mee,' zegt Carlos.

'Stil nou!' Doordat haar broers allemaal door elkaar praten, kan Maya de stem van de man niet goed horen. Wat zegt hij? Voor wie komt hij?!

'Nee!' hoort Maya haar moeder huilend zeggen. 'Nee, nee, nee...'

Heeft hij al iemand genoemd?

De zware voetstappen komen richting de slaapkamer. Dan gaat de deur open.

Maya ziet een man staan, helemaal in het goud gekleed.

In zijn hand houdt hij een ouderwetse lantaarn, waar een vlammetje in brandt.

Hij houdt hem omhoog en Maya ziet een litteken in zijn gezicht. Het loopt van zijn oor tot zijn neus, en zelfs nog verder.

Maya trekt de deken hoger op. Het liefst was ze er helemaal onder verdwenen.

'Goedenavond,' zegt de man. Zijn stem is zwaar en laag.

'Komt u voor mij?' Onder het bed van Maya klinkt de hoopvolle stem van Carlos.

'Of voor mij?' klinkt het vanaf een ander bed.

De man kijkt de kamer rond. Hij scant elk bed, bekijkt elke broer van Maya.

‘Jij niet,’ zegt hij. ‘Jij niet, jij niet, jij niet...’

Maya snapt het niet. Hoe kan hij precies weten welke jongen hij moet hebben? Maya’s broers lijken allemaal sprekend op elkaar!

Maar dan houdt de man zijn lantaarn stil.

‘Jíj.’

‘Nee, nee, nee...’ zegt haar moeder weer. ‘Niet Maya!’

Maya voelt dat al haar spieren zich in één keer aanspannen en meteen daarna verslappen.

De man komt voor haar... Dit kan niet waar zijn.

Zeven broers.

Zeven sterke, wilde, dappere jongens. Jongens die er allemaal van dromen om een Goudrijder te worden.

En de man kiest háár?!

‘Maya?’ De stem van Luis schalt door de slaapkamer. ‘Dat is een grapje, toch?’

‘Neem mij maar,’ roept Carlos vanuit het onderste bed.

‘Of kies mij,’ roept een andere broer.

Maar de man schudt zijn hoofd. ‘Zíj moet mee.’

Maya’s moeder huilt nu nog harder en gaat voor hem staan. Hoewel ze graatmager is, maakt ze zich breed.

‘U kunt dit niet doen,’ zegt ze. ‘Alstublieft!’

Heel even denkt Maya dat het zal werken. Misschien is de man niet van steen en zal hij medelijden krijgen met haar moeder.

Misschien zal hij haar enige dochter sparen en toch een van de jongens meenemen.

Wat doet het ertoe welk kind op de Goudvogel rijdt? Die man kan toch net zo goed iemand anders kiezen?

Maar de man laat zich niet ompraten.

‘Maya,’ zegt hij. ‘Maya gaat mee.’

Maya weet dat ze niet in haar bed kan blijven liggen. Ze moet mee, of ze nou wil of niet.

‘Mag ik... Mag ik afscheid nemen?’

‘Snel dan,’ zegt de man.

Maya voelt dat haar moeders armen haar uit bed tillen en ze wordt tegen haar borst gedrukt.

Ze snuift voor de laatste keer haar moeders geur op. Ze ruikt naar de broodjes die ze altijd in de avond bakt voor de volgende ochtend.

En dan voelt ze nog meer armen. Die van Carlos, die van Luis, die van Benjamin...

Al haar zeven broers omhelzen haar.

‘Houd je stevig vast aan de hals van de vogel,’ zegt Luis. ‘Dat is de beste plek.’

‘Pas loslaten als je op de grond staat,’ zegt Carlos. ‘En maak je zo plat mogelijk. De hele vlucht.’

‘Blijf weg van de snavel.’

Al haar broers geven haar adviezen.

En tussen al die stemmen door hoort Maya haar moeder zeggen dat ze van haar houdt. Wel tien keer.

En dan is het moment voorbij. De kluwen van armen laat

haar los en haar moeder drukt haar een dichtgeknoopte, stoffen zakdoek in de handen. De geur van vers brood stijgt eruit op.

‘Voor jou,’ zegt ze. ‘Mijn kleine Maya.’

Maya voelt tranen prikken.

Even is ze bang dat de man de zakdoek zal afpakken, want Goudrijders mogen nooit spullen van thuis meenemen, maar hij houdt Maya’s moeder niet tegen.

‘We gaan,’ zegt hij alleen maar. ‘Kom.’

Maya voelt haar hartslag versnellen. Het liefst was ze weggerend, waarheen dan ook.

Alles is beter dan met deze man mee.

Maar ze moet.

Ze wordt een Goudrijder.

De man in het goud

De man in het goud loopt snel. Maya moet bijna rennen om hem bij te houden.
Elk jaar moet een kind de nieuwe Goudvogel over de bergen vliegen.

Een levensgevaarlijke opdracht, die alleen een kind kan uitvoeren. Als een volwassene op de rug van de Goudvogel gaat zitten, gebeurt er namelijk niets.

Het móét een kind zijn.

Maar waarom heeft hij haar gekozen?

Niemand weet hoe er precies wordt gekozen.

Vroeger dachten kinderen dat ze stout waren geweest, dat ze daarom mee moesten.

Maar vijf jaar geleden werd het braafste jongetje uit Terwin uit zijn bed geplukt.

Maya weet dat het altijd dappere, sterke kinderen zijn.

Dus waarom nu zij?

Ze is klein, graatmager en helemaal niet dapper.
In Maya's straat gaan een paar gordijnen open.
Iedereen wil zien wie er dit jaar is gekozen.
Maar zodra de mensen Maya zien, lijken ze geschokt. Het enige meisje van de familie Vera!

Maya hoort ze bijna denken: waarom hebben ze niet een van de jongens gekozen?

Maya kijkt naar het huis aan het einde van de straat.
'Wacht!' Ze wil de man vragen of ze een andere route kunnen nemen, want ze wil niet langs dat huis.
Daar woont Lia, haar beste vriendin.
Maya kan geen afscheid van haar nemen.
Dat wil ze Lia niet aandoen.
Want vorig jaar werd Lia's broer Tomas uitgekozen als de Goudrijder.
En hij is vermist geraakt en nooit meer gevonden.
Ook de Goudvogel is sindsdien spoorloos.
Lia praat niet vaak over Tomas. En Maya vraagt er niet meer naar. Want elke keer als ze dat doet, springen er tranen in Lia's ogen.
De man in het goud loopt met snelle passen langs Lia's huis, Maya moet wel achter hem aan.
Arme Lia. Eerst haar broer, nu haar beste vriendin...
Misschien slaapt ze al, misschien blijft het gordijn dicht.
Maar Lia slaapt niet.
Natuurlijk niet. Die ligt net als Maya en haar broers wakker tot het moment voorbij is.

Lia's gordijn is zelfs al open en Maya ziet het meest geschokte gezicht van de hele straat.

Lia maakt het raam open en roept haar naam: 'Maya!'

Maya voelt haar hart in duizend stukjes breken. 'Lia, ik...'

Verder komt Maya niet, haar stem valt in nóg meer stukjes uit elkaar.

'Wacht!' Lia verdwijnt. Wat gaat ze nou doen?

Maar dan verschijnt Lia weer en ze steekt een boek uit.

'Neem dit mee,' roept ze.

Hoe kan ze een boek meenemen op de rug van de Goudvogel?

Toch pakt Maya het boek aan. Als Lia het geeft, moet het mee.

Zonder naar het boek te kijken, propt ze het tussen de broodjes in haar zakdoek.

De man in het goud loopt in een hoog tempo door. Hij heeft helemaal niet door dat Lia haar iets gegeven heeft.

'Dank je wel,' fluistert Maya naar haar vriendin.

'Kom weer thuis.' Lia kijkt haar dwingend aan. 'Ik kan jou niet óók...'

Ze maakt de rest van haar zin niet af.

'Ik kom thuis,' zegt Maya.

Het klinkt als een belofte.

De man in het goud loopt naar de rand van Terwin. Die tocht is niet ver, maar voelt eindeloos.

Maya's benen zijn van pap, haar hart bonst.

Ze weet waar ze heen gaan: naar het Goudgebouw. Het gebouw waar de Goudvogel in een jaar tijd groot groeit.

Volgens haar vader wordt er aan het begin van elk jaar een ei meegenomen uit het noorden en dat wordt uitgebroed in Terwin.

Onder de perfecte omstandigheden.

Daarna vliegt de eenjarige vogel met een kind op zijn rug terug naar de bergen om goud te zoeken.

‘Ik ben Oscar,’ zegt de man plotseling en hij kijkt achterom. ‘Ben je bang?’

Maya knikt.

‘Bang zijn is niet goed,’ zegt Oscar. ‘Dat voelt een Goudvogel onmiddellijk. Dan verscheurt hij je.’

Dat woord: verscheurt.

Maya probeert haar bonzende hart te negeren, maar het lukt haar nauwelijks. Het voelt alsof ze elk moment door haar benen kan zakken.

‘Waarom ik?’ durft ze te vragen. ‘Waarom koos u mij?’

‘Dat doet er niet toe. Ik weet gewoon zeker dat je het kan.’

‘Hoe kunt u dat nou weten?’ mompelt Maya, maar Oscar lijkt haar niet te horen.

Ze komen langs het paleis. De lichten zijn overal uit, de koning slaapt waarschijnlijk nog.

Over een paar uur, aan het ontbijt, zal hij horen dat Maya Vera al onderweg is.

Het zal hem niets kunnen schelen welk kind gekozen is, als hij zijn goud maar krijgt.

Goud dat Maya's vader en zijn collega's voor hem zoeken.
'Zij?' Een vrouw hangt uit haar raam. Maya kent haar van de markt, ze verkoopt kaas en kruiden.

'Waarom zij?'

'Gaat u naar binnen, mevrouw,' zegt Oscar.

'Dat is Maya,' gaat de vrouw verder. 'Een schat van een meisje, maar absoluut geen Goudrijder. Jullie kunnen dit niet doen!'

'Mevrouw...'

'Dit kan niet!' De vrouw schreeuwt nu echt. Naast haar gaat nog een raam open.

De man die verschijnt kent Maya niet, maar ook hij hangt naar buiten.

'Dit kan inderdaad niet,' roept hij.

Er gaat nóg een raam open.

'Maya Vera? Doe normaal! Dat meisje is nog geen twaalf!'

'Dat is ze wel,' zegt Oscar rustig en hij blijft doorlopen.

'Gek zijn jullie,' roept de vrouw hem na. 'Hartstikke gek!'

Maya dwingt zichzelf verder te lopen, maar haar benen voelen steeds slapper.

'Maya, we denken aan je,' roept iemand haar na. 'Kom als-jeblijft terug!'

Het Goudgebouw doemt op aan het einde van de straat.

Het paleis van de koning is misschien groot, maar dit gebouw is gigantisch. Het lijkt nog het meeste op een wolkenkrabber, er moeten minstens vijftig verdiepingen zijn.

‘Ik ben benieuwd hoe groot de Goudvogel dit jaar wordt,’ zei Carlos laatst nog, toen Maya met hem voor het ijzeren hek stond. Verder dan dat konden ze niet, want het gebouw wordt zwaar bewaakt.

‘Misschien wordt het wel de grootste vogel tot nu toe!’

Carlos had toen eens moeten weten dat zij een maand later uit haar bed zou worden gehaald...

Maya denkt aan alle keren dat ze een Goudvogel zag. Ze heeft ze nooit van dichtbij gezien, alleen van een afstand. Elk jaar staat ze buiten met haar broers om naar de lucht te kijken.

Vorig jaar zag ze Tomas vertrekken. Alleen wist ze toen nog niet dat het Tomas was. Dat hoorde ze uren later pas van Lia.

Ze keek alleen vol bewondering naar de hemel, die helemaal verlicht werd. Een vliegende Goudvogel is mooier dan welk vuurwerk ook.

En nu zal zij straks door de lucht vliegen...

‘Goedenavond,’ zegt een van de bewakers. Hij heeft een kogelrond gezicht en met zijn kleine kraaloojjes kijkt hij verbaasd naar Maya. ‘Is dit de rijder?’

Oscar knikt. ‘Klopt, Santi.’

‘Zeker?’ vraagt een andere bewaker en hij schiet in de lach.

Maya krimpt in elkaar. Niemand snapt het. Niemand snapt waarom Oscar haar heeft uitgekozen.

Oscar knikt nogmaals. ‘Dit is de Goudrijder.’

‘Ben je er klaar voor, meisje?’ De man met de kraaloojjes

kijkt Maya aan. Ze voelt zich koud worden. ‘De vogel is een pittige dit jaar, hoor. Ik heb hem horen schreeuwen als hij honger had. Keihard. Zó...’

De man stoot een vreselijk geluid uit.

‘Maak dat meisje niet zo bang, Santi.’ De andere bewaker lacht.

Maar Santi is nog niet klaar. ‘Een van de verzorgers durft hem niet eens eten te geven, hij weigert in de buurt van de vogel te komen.’

‘Santi...’ Oscar zucht. ‘Maak die deur nou maar open.’

‘Wil je nog inzetten voor de weddenschap?’ Santi kijkt hem aan. ‘Hoe denk jij dat het dit jaar afloopt?’

‘Serieus?’ vraagt Oscar.

‘Zeker.’ Santi knikt. ‘Vorig jaar heb ik gegokt dat die jongen vermist zou raken en ik kreeg gelijk...’

Maya walgt van de grijns op zijn gezicht. Dit gaat over Tomas... Ze moet op haar wang bijten om niets lelijks te zeggen.

Oscar maakt een wegwerpgebaar met zijn hand. ‘Laat ons nou maar binnen.’

‘Goed.’ Santi kijkt nog een laatste keer naar Maya. ‘Maar ik denk dat ik wel weet waar ik dit jaar op inzet.’

De bewaker haalt een sleutel uit zijn zak en steekt hem in het slot.

De deur gaat krakend open.

Er was een tijd dat Maya dolgraag wilde weten hoe dit gebouw er vanbinnen uitzag.

Nu wil ze alles liever dan naar binnen.

‘Maya,’ zegt Oscar en hij maakt een uitnodigend gebaar met zijn hand. ‘Welkom in het Goudgebouw.’